

Μπέρτολτ Μπρεχτ
ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Πατέρας τῆς νύφης — Μητέρα τοῦ Γαμπροῦ — Νύφη —
Ἀδελφή τῆς — Γαμπρός — Φίλος του — Γυναίκα — Ἄγ-
τρας τῆς — Νεαρός.

Κάμαρα ἀσβεστωμένη, στή μέση τραπέζι ὀρθογώνιο. Ψηλά ἐπάνω ἓνα κόκκινο χάρτινο φανάρι. Ἐγγιὰ ἀπλῆς ξύλινες καρέκλες μὲ χερούλια. Στὸν τοῖχο δεξιὰ σαῖξ λόγγα κι ἀριστερὰ ντουλάπα. Ἀνάμεσά τους πόρτα μὲ κουρτίνες. Ἀριστερὰ στὸ βάθος χαμηλὸ τραπεζάκι μὲ σταχτοδοχείο, δύο πολυθρόνες. Δεξιὰ στὸ πλάι παράθυρο. Τραπέζι, ντουλάπα καὶ καρέκλες ἀλουστράριστες στὸ φυσικὸ τους χρῶμα. Βράδυ. Φέγγει τὸ κόκκινο φῶς. Στὸ τραπέζι κάθονται οἱ προσκαλεσμένοι στὸ γάμο καὶ τρῶνε.

ΜΗΤΕΡΑ: (τοποθετεῖ τὴν πιατέλα) Καὶ τώρα ὁ μπα-
καλιάρος μας!

(ψίθυροι ἐπιδοκιμασίας)

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μοῦ θυμίζεις μιὰν ἱστορία.

ΝΥΦΗ: Πατέρα φάε, πάντα μένεις καθυστερημένος!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Στάσου, ἡ ἱστορία! Ὁ μακαρίτης ὁ θεῖος σου, τότε ποῦ μοῦ δώσανε τὸ ἅγιο μύρο... ἀλλὰ αὐτὴ εἶναι ἄλλη ἱστορία... Λοιπόν, καθὼς τρώγαμε ψάρι ὄλο μαζύ, καὶ ξαφνικὰ — ἄχ! αὐτὰ τ' ἀναθεματισμένα ψαροκόκκαλα, θέ-
λουνε μεγάλη προσοχή — πνίγηκε μ' ἓνα τέτοιο κι' ἄρχισε νὰ χτυπάει χέρια καὶ πόδια στὸ πάτωμα.

ΜΗΤΕΡΑ: Γιακοπ, πάρε ἓνα κομμάτι οὐρά!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Κι ἄρχισε νὰ χτυπάει χέρια καὶ πόδια κι ἔγινε μπλέ, πῶς εἶναι τὸ σαζάνι; Εἶχε πιεῖ κι ἓνα πο-
τηράκι κρασί καὶ μᾶς τρόμαξε ὄλους. Τοῦ χτυπούσαμε τὴν πλάτη, ὁ ἓνας ἀπὸ ἐδῶ, ἄλλος ἀπὸ κεῖ, κι' αὐτὸς ἔφτυνε πά-
νω στὸ τραπέζι. Πάει τὸ φαγητό. δὲν μπορούσε πιά κανέ-
νας νὰ τὸ φάει — κι' αὐτὸ μᾶς καλάρωσε, γιατί ἔτσι φάγα-
με τὸ μερτικό μας, μόνοι μας ἔξω — λοιπόν, ποῦ λέτε, σκόρ-
πισε τὰ σάλια του σ' ὄλο τὸ τραπέζι πάνω, κι' ὅταν τὸν κα-
ταφέραμε ἐπὶ τέλους νὰ συνέλθει, μᾶς λέει μὲ κείνη τὴν
πολύ θαθεῖα φωνή του, ὅτι εἶναι καλὸς μπάσος καὶ τραγου-
δάει στὴν φιλαρμονική — ἀλλὰ ἐδῶ εἶναι μιὰ ἄλλη ἱστορία
πάλι, ποῦ ἀξίζει... καὶ ποῦ λέτε λοιπόν, μᾶς λέει:

ΜΗΤΕΡΑ: Δὲ μοῦ εἶπατε, εἶναι νόστιμο τὸ ψάρι; Για-
τί δὲ μιλάει κανεὶς;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ξεαιρετικό! Λοιπόν είπε:

ΜΗΤΕΡΑ: Μά εσύ δὲν έβαλες μπουκιά στο στόμα σου
ἀκόμα!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Καλά θά φάω... Λοιπόν, είπε:

ΜΗΤΕΡΑ: Κιάκοπ, πάρε ἄλλο ένα κομάτι.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Μητέρα, ὁ πατέρας θέλει νά συνεχίσει
τὴν ἱστορία...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Εὐχαριστῶ. Ὁ μπακαλιάρος, ἄ! ναι,
κι' εἶπε: Παιδιά, πῶς πρόλαβα καὶ δὲν πνίγηκα. Ὅλο
λο τὸ φαί πήγε χαμένο! (Γελᾶνε).

ΓΑΜΠΡΟΣ: Πολὺ ὠραία!

ΝΕΑΡΟΣ: Διηγείται περίφημα!

ΑΔΕΛΦΗ: Μὲ τὴν διαφορά ὅτι ἐγὼ δὲν μπορῶ πιὰ
νά φάω ψάρι.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Σωστά, οἱ χήνες δὲν τρῶνε ποτὲ ψάρι,
μονάχα χορταρικά.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τὴ λάμπα, ἀκόμα δὲν τὴν ἐτοιμάσατε;

ΝΥΦΗ: Ἴνα, στοὺ ψάρι δὲ χρησιμοποιοῦν μαχαίρι.

ΑΝΤΡΑΣ: Οἱ λάμπες εἶναι ἄγουστες. Ἔτσι, εἶναι πο-
λὸ πιὸ ὠραία!

ΑΔΕΛΦΗ: Καὶ πολὺ πιὸ ρομαντικά.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ποῦντο, ὅμως, ποῦ δὲν τὸ ἔχουμε!

ΦΙΛΟΣ: Αὐτὸ τὸ φῶς, πᾶει περισσότερο στοὺ μπακαλιάρ-
ρο!

ΝΕΑΡΟΣ: (στὴν ἀδελφή) Συμφωνεῖτε; Εἶστε ὑπὲρ
τοῦ ρομαντικοῦ;

ΑΔΕΛΦΗ: Ναι, πολὺ! Ἰδιαίτερα μὲ τὸ Χάινε. Τί γλυ-
κὸ προφίλ ποῦ ἔχει!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Πέθανε ἀπὸ φυματίωση τῶν δατῶν.

ΝΕΑΡΟΣ: Τρομερὴ ἀρρώστεια!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ἐνας ἀδελφός τοῦ θεῖου τοῦ γεροῦφαν-
τῆ τὴν εἶχε. Τρομερὸ δταν μᾶς τὸ ἔλεγε. Δὲν μποροῦσες τὴ
νύχτα νά κοιμηθεῖς. Ἐλεγε, παραδειγματος χάριν...

ΝΥΦΗ: Μά, πατέρα, αὐτὸ εἶναι ἀγένεια...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ποιός;

ΝΥΦΗ: Ἡ φυματίωση τῶν δατῶν!

ΜΗΤΕΡΑ: Σ' ἄρᾶσει, Γιάκοπ;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ἐμᾶς πολὺ. Ἔ! Ἀπόψε βράδυ θά κοιμη-
θοῦμε ἡσυχᾶ!

ΦΙΛΟΣ: (στοὺ Γαμπρὸ) Στὴν ὑγεία σου, παληέ μου
πελάτη!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Στὴν ὑγεία ὅλων σας! (τσουγκρίζουν)

ΑΔΕΛΦΗ: (στοὺ νεαρὸ χαμηλόφωνα) Βρῆκες τὴν ὠ-
ρα!

ΝΕΑΡΟΣ: Τὸ βρίσκεῖς ἄγαρμπο; (μιλᾶνε σιγὰ μετα-
ξύ τους)

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μυρίζεῖ τόσο ὠραία, ἐδῶ!

ΦΙΛΟΣ: Μεθυστικά!

ΜΗΤΕΡΑ: Ὁ γαμπρός μας χαλάλισε μισὸ μπουκάλι
κολώνια.

ΝΕΑΡΟΣ: Μυρίζεῖ ὑπέροχα! (μιλᾶ μὲ τὸ νεαρὸ κο-
ρίτσι)

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ἀλήθεια ὅτι φτιάξατε τὰ ἐπιπλα μόνοι
σας, ὡς καὶ τὴν ντουλάπα ἀκόμα;

ΝΥΦΗ: Ὅλα! Ὁ ἄντρας μου τὰ σχεδίασε, ἀγόρασε
τὰ ξύλα, τὰ πλάνισε κι ὕστερα τὰ κόλλησε, δηλαδή τὰ ἔφτια-
ξε ὅλα μοναχός του! Βλέπετε, τί ὠραία ἐμφάνιση ποῦ ἔ-
χουν;

ΦΙΛΟΣ: Ξεαιρετική! Ποῦ βρῆκες ὅλο αὐτὸν τὸν και-
ρό;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Τὰ βράδυα, τὰ μεσημέρια, ἀλλὰ πιὸ πολὺ
τὰ πρωινά!

ΝΥΦΗ: Κάθε μέρα σηκώνοταν ἀπ' τὴς 5 τὸ πρωὶ καὶ
δούλευε!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Τεράστια δουλειά! Ἐλεγα ὅλο νά τοὺς τὰ
τακτοποιήσω ἐγὼ, νά τὰ συγυρίσω, ἀλλὰ δὲν ἤθελαν. Μοιά-
ζει μὲ τὴν ὑπόθεση τοῦ Γιόχαν Σεγκμιούλερ. Αὐτὴ δηλαδή
εἶναι ἄλλη ἱστορία...

ΝΥΦΗ: Ἐπρεπε νά τὰ κάνουμε μόνοι μας. Μετά, θά
σᾶς δείξουμε καὶ τ' ἄλλα μας ἐπιπλα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Θά κρατήσουν ἄραγε;

ΝΥΦΗ: Περισσότερο ἀπὸ σᾶς κι ἀπ' ὅλους ἐδῶ! Βά-

λαμε όλη μας τήν ψυχή. Άφού και τήν φαρόκολλα μόνος του τήν εφτιάζει!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Δέν έχω καμιάν έμπιστοσύνη στα έτοιματζήδικα.

ΑΝΤΡΑΣ: Καλή ιδέα. Έτσι μεγαλώνεις με τά πράματα μαζί, γίνεσαι ένα μαζί τους. Θά 'θελα (στή Γυναίκα) νά τά 'χες κάνει μόνη σου τά νοικοκυριά μας.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι, φυσικά, έγώ κι όχι έσύ! Τέτοιος είναι!

ΑΝΤΡΑΣ: Δέν έννοούσα αυτό. Τό ξέρεις.

ΠΑΤΕΡΑΣ: 'Η ιστορία με τόν Γιόχαν Σεγκμιούλερ είναι πολύ άστεία.

ΝΥΦΗ: Με τίς ιστορίες σου, δέν μπόρεσα ποτέ ως τώρα νά βρω κάτι πού νά γελάσω.

ΑΔΕΛΦΗ: Μήν είσαι τόσο άγαρμπη, Μαρία!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Έγώ βρίσκω, ότι ο πατέρας σου διηγείται περίφημα.

ΦΙΛΟΣ: Φαμόζο! Πρό πάντων όταν δίνετε σεις τούς στόχους.

ΝΥΦΗ: Μά, τραβούν σέ μάκρος!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Άνοησίες!

ΦΙΛΟΣ: Με νόημα, απλά, έχουν και χιούμορ!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έχουμε, άλλωστε, καιρό.

ΜΗΤΕΡΑ: (μπαίνει μέσα) Έρχονται τά επιδόρπια!

ΠΑΤΕΡΑΣ: 'Θά μπορούσα νά σάς τή διηγηθώ πολύ σύντομα, με λίγα λόγια, ξξη, επτά φράσεις, όλο κι όλο. Όχι παραπάνω...

ΦΙΛΟΣ: Τί ώρατα πού μυρίζει! Άμβροσία!

ΜΗΤΕΡΑ: Πουτίγκα με σαντιγύ.

ΦΙΛΟΣ: Δέν άντέχω άλλο!

ΜΗΤΕΡΑ: Πάρε τό κουμάτι σου, Γιάκοπ! Όχι όμως πολύ κρέμα, γιατί έπεσε λίγη. Και τώρα, γευτείτε την!

ΑΔΕΛΦΗ: Σαντιγύ θά 'τρωγα σ' όλη μου τή ζωή.

ΝΕΑΡΟΣ: Άλήθεια:

ΑΔΕΛΦΗ: Ναι, γεμίζεις τό στόμα σου κι είναι σά νά μήν έχεις δόντια!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Πατέρα, θέλεις κι άλλο σαντιγύ;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Σιγά-σιγά. Λοιπόν, ο Γιόχαν Σεγκμιούλερ έλεγε πάντα...

ΝΥΦΗ: 'Η κρέμα πέτυχε, Μητέρα, νά μου πεις τή συνταγή.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Όπως έσείς, Μητέρα, δέν θά μπόρεσει νά τήν πετύχει ποτέ!

ΜΗΤΕΡΑ: Πρόσθεσε και τρία αυγά!

ΝΥΦΗ: Βέβαια, όταν βάζεις τόσα πράματα μέσα...

ΑΔΕΛΦΗ: Με μέτρο, άλλωώς χαλάει.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Όταν πρόκειται γι' αυγά, μάλιστα...

ΦΙΛΟΣ: (γελάει σαν τράγος, πνιχτά) Αυγά, χεχεχέ, αυγά, αυτό είναι... πολύ καλά, εξαιρετικά, άλλωώς, χεχεχέ, άλλωώς δέ γίνεται τίποτα, χεχεχέ, είναι θαυμάσια τ' αυγά, χεχεχέ (έπειδή δέ γελά κανείς άλλος, σταματά και αρχίζει νά τρώει διαστικά).

ΓΑΜΠΡΟΣ: (του χτυπά τήν πλάτη) Τί έπαθες; Θά πνιγείς!

ΑΔΕΛΦΗ: Κι όμως τ' αυγά είναι καλά, καθώς βλέπεις!

ΦΙΛΟΣ: (ξαναρχίζει τά γέλοια) Πολύ ώρατα, εξαιρετικά! Δέν έχω τίποτε νά πώ έναντίον τους.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ναι! Τ' αυγά! Κάποτε ή μακαρίτισσα ή μητέρα σου μου 'δωχε για τό ταξίδι ένα. Ρωτάω, είναι σφιχτό; Σάν πέτρα, μου λέει. Λοιπόν τήν πίστεψα και τύλιξα τ' αυγό σ' ένα χαρτί. Δέν είμουν ακόμα...

ΝΥΦΗ: Σέ παρακαλώ, Πατέρα, τό σαντιγύ!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ναι! Δέν είμουν ακόμα...

ΓΥΝΑΙΚΑ: (μάγκικα) Και τά κρεβάτια μόνος σας τά φτιάξατε;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Ναι! Από καρδιά!

ΝΥΦΗ: Έχουν ώραίτατη εμφάνιση.

ΑΔΕΛΦΗ: Μονάχα λίγο φαρδειά, δέ βρίσκεις;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έτσι γίνεται, όταν τά φτιάχνεις μόνος σου...

ΑΝΤΡΑΣ: Δέν τά 'δες ακόμα και μιλάς!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Είχα εγώ να σ'α δώσω δυο πολύ καλά κρεβάτια. Τά 'χω από κληρονομιά κι έχουν αρχαιολογική αξία, μάλιστα! Μασίφ παρακαλώ!

ΦΙΛΟΣ: Ναι, άλλοτε ο κόσμος ήξερε τί ξφτιαχνει!

ΝΕΑΡΟΣ: Μά, εΐταν κι άλλοιότικός ο κόσμος.

ΠΑΤΕΡΑΣ: "Άλλοι άνθρωποι, άλλα κρεβάτια, έλεγε ο Φρίτς Φόρστ, πού εΐταν πολύ πρωτότυπος. Μιά φορά ήρθε στην εκκλησία, όταν ο πάστορας είχε κι δλας...

ΜΗΤΕΡΑ: (μπαίνει μέσα) Τώρα έρχεται κι ή πίττα. Μαρία, βοήθησέ με να βγάλω κρασί.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Νά λοιπόν, πού ήρθε κι ή σειρά να ξεπλύνουμε τó στόμα μας!

ΠΑΤΕΡΑΣ: "Άλτ! έδω ύπάρχει μιá σχετική ιστορία με τά καζανάκια τής τουαλέττας. Αύτην πρέπει να σ'ας πώ π ρ ω τ α ! - "Όταν πρωτοβγήκαν αύτά τά...

ΓΑΜΠΡΟΣ: Πιές πρώτα λίγο κρασί, πατέρα! Τό κρασί κρατάει τή γλώσσα ύγρή!

(Κερνάνε)

ΦΙΛΟΣ: Τό χρώμα του μονάχα είναι ύπέροχο! Κι αύτό τó λουλούδι!

ΜΗΤΕΡΑ: Μά τί λέτε έσείς στα κρυφά εκεί, παιδιά;

ΑΔΕΛΦΗ: (γυρίζοντας ξαφνικά) Έμεις; "Α, τίποτε! Έλεγε μονάχα, πώς...

ΑΝΤΡΑΣ: (στο Νεαρó) Γιατί με πατάτε τρία λεπτά τώρα συνεχώς; Δέν είμαι δά κανένα φουσερό!

ΝΕΑΡΟΣ: Με συγχωρείτε, νόμισα...

ΑΝΤΡΑΣ: Καλά, νομίσατε. Τό να νομίζει κανείς, δέν πειράζει! "Όχι όμως και με τίς πατούσες!

ΜΗΤΕΡΑ: Δώσ 'μου τó ποτήρι σου, Γιάκοπ!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Καλύτερα δέν είναι να πιεις, παρά να μ'ας άραδιάζεις τίς άμπελοφιλοσοφίες σου; Ή φιλοσοφία σου! Πίνεις πού πίνεις δά δλόκληρες κανάτες!

ΦΙΛΟΣ: Θα μ'ας λέγατε για τά επιπλα πού κληρονομήσατε. Έν τώ μεταξύ όμως σ'ας διέκοψαν!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Καλά λές, για τά κρεβάτια! Σ'ας εύχαριστώ, σ'ας εύχαριστώ! Πάνω στα κρεβάτια λοιπόν αύτά, δέν πέθανε μονάχα ένας τής οικογένειας, Μαρία!

ΓΑΜΠΡΟΣ: "Έλα τώρα, άς τσουγγρίσουμε για τούς ζωντανούς, πατέρα! Είς ύγείαν!

ΑΝΤΡΑΣ: (σηκώνεται) "Αγαπητοί μου φίλοι!

ΓΥΝΑΙΚΑ: "Αν θές να βγάλεις κανένα λόγο, καλλιτερα βγάλε τó σκασιό!

ΑΝΤΡΑΣ: (κάθεται)

ΦΙΛΟΣ: Γιατί δέ μιλάτε; "Ένα μικρό άστείο έίπε ή συμπαθητική σας σύζυγος.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δέν καταλαβαίνει από άστεία.

ΑΝΤΡΑΣ: Τώρα μούφυγε ή δρεξη. (πίνει)

ΝΕΑΡΟΣ: (σηκώνεται).

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πστ!

ΜΗΤΕΡΑ: Γιάκοπ, κόμπωσε τó γιλέκο σου, δέν είναι τρόπος. ("Απ' αύτή τή στιγμή αρχίζουν να κυπούν οι καμπάνες τής εκκλησίας)

ΑΔΕΛΦΗ: Οι καμπάνες, κ. Μιλνγκερ! Τώρα ταιριάζει να μιλήσετε!

ΦΙΛΟΣ: "Ακούστε! Τί ήχοι θεοπέσιοι! "Από τούς πιδ εύλαδικούς!

ΑΔΕΛΦΗ: (στο γαμπρό πού τρώει) Πστ!

ΝΥΦΗ: "Άστονε να κατεβάσει τή μπουκιά του πρώτα!

ΝΕΑΡΟΣ: (σηκώνεται και τσιτώνει τó κορμί του)

"Όταν δύο νέα πλάσματα έρχονται εις γάμου κοινωνίαν, ή παρθένα νύφη κι ο άντρας πού είναι πιά έτοιμος για τής ζωής τίς мүόρες, λένε, πώς τότες τραγουδάνε οι άγγέλοι στον Ούρανό! "Όταν ή νεαρή νύφη (γυρίζει και τήν κοιτάζει) στρέφει τίς σκέψεις της προς τίς ώρατες εκείνες ήμέρες τίς παιδιάτικες. Τότε, φυσικό είναι να τήν τυλίγει ένας πέπλος άλαφρός μελαγχολίας, γιατί τώρα θγαίνει πιά στην

έχθρική ζωή — ή Νύφη αναλύεται σέ λυγμούς — θέβαια, έχοντας στό πλευρό της τόν πεπειραμένο άντρα, πού έχτισε μέ τά ίδια του τά χέρια τό γάμο του, στή δική μας περίπτωση στήν κυριολεξία, γιά ν' αντιμετώπισει από δω και μπρός μέ τήν έκλεκτή τής καρδιάς του χαρές και λύπες ανάματα. Γι' αυτό, άς πιούμε γιά τήν εϋτυχία αϋτών τών δύο εϋγενικών νέων, πού σήμερα γιά πρώτη φορά θά δοθει ή ένας στόν άλλον — ή Γυναίκα γελά — κι αϋτό θά συνεχιστεί μέχρι τήν αιωνιότητα! Επίσης, άφίστε μας πρós τιμήν τους νά τραγουδήσουμε τό «Θά 'ναι κάτι υπέροχο» τού Λίστ! (άρχίζει τό τραγοϋδι, επειδή όμως δέν τόν ακολουθεί κανείς, κάθεται ξανά στή θέση του. Σιωπή)

ΦΙΛΟΣ: (σιγανά) "Άγνωστο. "Άλλά, πολύ ώραία τό 'πες.

ΑΔΕΛΦΗ: Έξαίρετα! Τί ώραία πού τά λέτε! Σάν διόλο!

ΑΝΤΡΑΣ: Σελίδα 85, εδάφιον περι γάμου! Άποστήθιση στή τρίχα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ντράπου λιγάκι!

ΑΝΤΡΑΣ: Έγώ;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναί, έσύ!

ΦΙΛΟΣ: Έξαιρετικό τό κρασί.

(Σταματοϋν οι καμπάνες. Συνέρχονται)

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ναί, ήθελα νά σάς διηγηθώ κάτι γιά τό κρεβάτι.

ΝΥΦΗ: "Άχ! τό ξέρουμε δά!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Αϋτό; Τό πώς πέθανε ή μεγαλοθειός σου, ή "Αουγκουστ;

ΝΥΦΗ: Ναί, ναί.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Πώς πέθανε, αλήθεια, ή αδελφός τού παϋ σου;

ΠΑΤΕΡΑΣ: "Όταν πριν λίγο πήγα ν' αρχίσω τήν ιστορία μέ τ' αϋγά μέ διακόψατε, ύστερα μέ τό καζανάκι τής τουαλέττας, πού είναι κι αϋτή πολύ νόστιμη και στήν

περιπέτεια τού Φόρστ, κάνατε τό ίδιο. "Όσο γιά τήν ιστορία τού Γιοχάννες Ζεγκμιούλλερ, πού είναι σ' αλήθεια άρκετά μακρυνά, μέ πού δέ βαστάει παραπάνω από 10 λεπτά, δέ θά τήν πώ, όχι. "Ίσως άργότερα... Λοιπόν...

ΜΗΤΕΡΑ: Γιαόκοτ, ξαναβάλε στα ποτήρια κρασί!

ΠΑΤΕΡΑΣ: "Ό θεός "Αουγκουστ πέθανε από ύδροπικία!

ΑΝΤΡΑΣ: Στήν υγεία σας!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Είς υγείαν! "Υδροπικία. Έκδηλώθηκε πρώτα στό πόδι, δηλαδή μονάχα στα νύχια, ύστερα προχώρησε ως τό γόνατο, στό άφε-σβύσε, πιδ γρήγορα κι' από τό νά γκαστρώσεις γυναίκα, κι ελα ύστερα γίναν μαϋρα. "Η κοιλιά του τουμπάνιασε και παρ' ελο πού τού τά βγάζανε ελα...

ΑΝΤΡΑΣ: Είς υγείαν!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Γειά! Γειά!.. τού τά 'θαζαν, αλλά εΐταν πιδ άργά. "Υστερα βγήκε κι ή καρδιά στή μέση, πού τά έπέσπευσε ελα. Κοίτονταν, πού λέτε, στό κρεβάτι αϋτό πού ήθελα νά σάς δώσω, και άγκομαχούσε σαν έλέφαντας, και τού μοιαζε μέ τήν αλήθεια, εξ αίτίας τών ποδιών του! Τότες εΐπε ή αδελφή του, ή γιαγιά σας, στή μεγάλη του άγκούσα, ήταν κοντά στα χαράματα και τό δωμάτιο άρχιζε ν' άχνοφωτίζει, — μου φαίνεται, πώς κι οι κουρτίνες ύπάρχουν άκόμη — λοιπόν τού λέει: "Αουγκουστ, θέλεις κανένα παπά; Αϋτός δέν άπαντούσε, παρά κοιτούσε τό ταβάνι — αϋτό κράτησε επτά εβδομάδες περίπου, δηλαδή από τότες πού δέ μπορούσε νά γέρνει από τά πλάγια — τό μόνο πού εΐπε, ήταν: "Η αίτία θρίσκειται στό πόδι. Και ξανάρχισε τό βογγητό. "Η μητέρα όμως δέν παραιτούνταν, επειδή έπρόκειτο γιά τή σωτηρία τής ψυχής, τού ξανάπε μετά μισην ώρα: "Αουγκουστ, νά φέρω λοιπόν έναν παπά; "Ό θεός όμως. οϋτε πού άκουε καν, κι ή πατέρας, πού παραβρισκόταν τής λείει: "Αστονε. "Έχει πόνους. "Ό πατέρας ήταν πολύ μαλακός. "Άλλά πού αϋτή, εξ αίτίας τής ψυχής, ελέπει, και από πείσμα. "Όλες είναι τό ίδιο, και φτοϋ και ξαναρχής: "Αουγκουστ, είναι γιά τήν άθάνατη ψυχή σου. Τότες, μιά

διηγόταν ο πατέρας αργότερα, ο θεϊός ξεριζέει ένα βλέμμα πέρα απ' τον τοίχο προς τ' αριστερά, εκεί που περιμέναν οι άλλοι όρθοί, και μ' αλλοίθωρο μάτι, είπε κάτι τί, πού δέν μπορώ νά τώ πώ τώρα έδω. Ήταν κάτι τώ αδιάντροπο, πού δέ λέγεται, έτσι καθώς ήτανάγροϊκος ό θεϊός. Μά τώ σταυρό, δέν μπορώ, πώς νά τώ επαναλάβω... πάντως ή ιστορία... Άλλά, πρέπει νά σάς τώ πώ, άλλοιώς δέν πρόκειται νά καταλάβετε τίποτε. Είπε: Δέ μου γλείφετε τόν άποτέτοιο μου; Ξ, καταλάβετε τώρα. Ξοπου νά τώ πεί, κι αυτό μέ μεγάλο κόπο Ξ; τά κακάρωσε. Αυτό σίγουρα. Τώ κρεβάτι στέκεται έκειδά, θά σάς τώ έτοιμάσω και μπορείτε όποτε θέλετε, νά πάτε νά τώ πάρετε. (Πίνει)

(Σ ι ω π ή)

ΑΔΕΛΦΗ: Τώρα πιά δέ διψώ!

ΦΙΛΟΣ: Δέν πρέπει νά τά πέρνει κανείς όλα στά σοβαρά, δεσποινίς. Λοιπόν, εις ύγειαν! Ήταν άπλώς μιá πολú νόστιμη ιστορία.

ΝΥΦΗ: (στό Γαμπρό, σιγανά) Δέν μόρρεσε, τέλος πάντων, νά μάς γλυτώσει απ' αυτήν τή χυδαία λογοδιάρροια!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Άστογε νά νομίζει!

ΝΕΑΡΟΣ: Τώ φωτισμό, τότε βρίσκω υπέροχο!

ΜΗΤΕΡΑ: Γιακόπ, μήν κόψεις τώ γλυκό!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Πάμε νά δοϋμε λίγο τά επιπλά σας;

ΝΥΦΗ: Νά τά δείτε.

ΦΙΛΟΣ: Τώ σπουδαιότερο είναι, ότι οι καρέκλες είναι άρκετά φαρδείες. Μποροϋν, κάλλιστα, νά καθήσουν δύο.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τά πόδια τους είναι λίγο ισχνά!

ΝΕΑΡΟΣ: Λεπτά πόδια, φίνο πράμα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Και πώς τώ ξέρετε σεις αυτό;

ΜΗΤΕΡΑ: Γιακόπ, δέ μπορείς νά φας τώ γλυκό μέ τώ χέρι;

ΓΥΝΑΙΚΑ: (σηκώνεται, τριγυρίζει) Αυτή είναι σαιζλόγγκ. Άρκετά φαρδειά, αλλά αυτό τώ είδος τής πολυθρό-

νας, επάνω, δέν είναι πρακτικό. Κι αυτό, γιατί τήν εφίαξαν μόνοι τους...

ΝΥΦΗ: (σηκώνεται) Ή ντουλάπα όμως δέν είναι γουστόζικη; Κυρίως τώ ύλικό. Δέν ξέρω, άλλοι άνθρωποι δέν έχουν καθόλου μυαλό σέ τέτοια πράματα. Δίνουν ένα σωρό λεφτά και πέρνουν στή τύχη ένα επιπλο, έτσι, σά νάταν ένα κομμάτι σανίδα, δίχως ψυχή και αίσθημα, μόνο και μόνο για ν' αποχτήσουν ένα επιπλο. Ήμεις όμως έχουμε τά δ ι κ á μας πράγματα, πούναι μέ τόν ιδρώτα μας και τήν αγάπη μας ποτισμένα. Τά φιάξαμε μόνοι μας!

ΑΝΤΡΑΣ: Γυναίκα, πέρασε από 'δω και παλουκώσου!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τί πάει νά πεί αυτό; Θέλω νά τήν δώ κι από μέσα.

ΑΝΤΡΑΣ: Δέν γνωρίζουν τούς ανθρώπους μέσα απ' τις ντουλάπες!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ήγώ έτσι τ'όπα. Άλλά έσύ τά ξέρεις όλα καλλίτερα από μένα. Τότες όχι. Άπ' έξω ή ντουλάπα δέ φαίνεται και τόσο τής εποχής. Αυτή ή διακόσμηση δέν συνηθίζεται πιά. Τώρα θάζουν τζάμια μέ πολύχρωμες κουρτίνες — αλλά από μέσα θάναι βολική, κι αυτό θάθελα έγώ νά διαπιστώσω.

ΑΝΤΡΑΣ: Όρατα λοιπόν, και τώρα κάθησε κάτω!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τί τώ λές μέ τέτοιον τόνο; Πάλι μεθυμένος είσαι! Θά δάλλω νερό στό ποτήρι σου, δέ τώ άντέχεις τώ κρασί.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Άν θέλετε νά τήν περιεργαστείτε, όρίστε, τώ ένδιαφέρον σας μέ συγκινεί. Ίδού τώ κλειδί. Μαρία, άνοιξέ την.

ΝΥΦΗ: Ναι, δέν ξέρω όμως, είναι άραγε αυτό τώ κλειδί της; Δέ γυρίζει...

ΓΑΜΠΡΟΣ: Δώσ' μου τώ μένα. Πρέπει νά τώ συνηθίσεις. Μόνος μου έφάρμοσα τήν κλειδαριά. (προσπαθεί) Παναθεμάτο! Μπά, πού νά πάρει ό διάολος! (θυμωμένα) Τώ κερατένιο!

ΝΥΦΗ: Βλέπεις, πού και σού δέ τά καταφέρνεις;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Μήπως τὸ παραζορίσαμε; Δὲν καταλαβαίνω.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ἴσως καὶ νὰ μὴν ὑπάρχει μέσα τίποτε τὸ σπουδαῖο, ὅποτε δὲν ἀξίζει τὸ κόπο. Πραγματικά, πολὺ δύσκολο νὰ ρεγουλάρεις τὸ κλειδί πάνω σ' αὐτὴ τὴ ντουλάπα. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐλάττωμά της.

ΑΝΤΡΑΣ: (ἀπειλητικὰ) Κάθισε κάτω, τελειώνει ἡ ὑπομονή μου!

ΑΔΕΛΦΗ: Ἄχ! ὄχι. Τώρα ποὺ εἴμαστε ὄρθιοι, δὲ θέλετε λίγο νὰ χορέψουμε;

ΝΕΑΡΟΣ: Ναι, πῶς δὲ θέλουμε! Θὰ τραδηξοῦμε τὸ τραπέζι λίγο παράμερα!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Καλὸς εἶναι ὁ χορὸς, ἀλλὰ μὲ τί μουσική;

ΦΙΛΟΣ: Παίζω κιθάρα. Τὴν ἔχω στὸ διάδρομο ἀκόμη. (τὴν φέρνει)

(Σηκώνονται ὅλοι. Ὁ Πατέρας καὶ ὁ Ἄντρας, πᾶνε ἀριστερά, κάθονται καὶ καπνίζουν. Ὁ Γαμπρὸς καὶ ὁ Νεαρὸς σηκώνουν τὸ τραπέζι καὶ τὸ τοποθετοῦν δεξιά)

ΝΕΑΡΟΣ: Ἀφίστε το μὲ προσοχή κάτω!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Δὲν ἔχει ἀνάγκη. Ἡ μεγάλη περιποίηση ἔλαφτει! (Τ' ἀφίνει ἀπότομα κάτω. Στραδώνει τὸ ἕνα τοῦ πόδι). Καὶ τώρα ἄς χορέψουμε!

ΝΕΑΡΟΣ: Βλέπετε; Ἔσπασε τὸ πόδι! Ἔπρεπε μαλακώτερα νὰ τὸ ἀφίσετε!

ΝΥΦΗ: Τί, ἔσπασε;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Ἄ! τίποτε, μικροπράγματα! Τώρα χορὸς.

ΝΥΦΗ: Μὰ δὲ μπορείς, τέλος πάντων, νὰ εἶσαι περισσότερο προσεκτικός;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Θὰ ἔπρεπε νὰ θυμόσατε τὸν ἰδρώτα σας, ποῦχει κολλήσει πάνω του! Ἀλλὰ μιὰ καλὴ φαρύκολλα θάταν ἀσφαλῶς πιὸ ἀποδοτικὴ!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Ἐχετε φαρμακερὴ γλῶσσα! Μπορῶ νὰ χορέψω μαζί σας;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δὲ θέλετε μὲ τὴ γυναίκα σας τὴν πρώτη φορά, κι' ὕστερα;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Καὶ βέβαια! Ἔλα, Μαρία!

ΝΥΦΗ: Ὅχι, θάθελα πολὺ νὰ χορέψω μὲ τὸν κύριο Χάνς!

ΑΔΕΛΦΗ: Καὶ τότες ποιὸς μένει σὲ μένα νὰ χορέψω;

ΝΥΦΗ: (στὸν Ἄντρα) δὲ χορεύετε;

ΑΝΤΡΑΣ: Ὅχι! Θὰ στριγγίσει ἡ γυναίκα μου.

ΑΔΕΛΦΗ: Πρέπει νὰ τ' ἀποφασίσετε νὰ χορέψετε. Ἄλλοιῶς ἐγώ, θάχω νὰ κοιτάζω μονάχα!

ΑΝΤΡΑΣ: Δὲν εἶναι σωστὸ ὅμως, νὰ μὴ θέλω. (σηκώνεται καὶ τῆς δίνει τὸ χέρι).

ΦΙΛΟΣ: (Ἀκουμπᾶ στὴ σαίξ - λόγγκ μὲ τὴν κιθάρα) Θὰ σᾶς παίξω ἕνα βάλς. (Ἀρχίζει)

(Χορεύουν: Ὁ Γαμπρὸς μὲ τὴ Γυναίκα, ἡ Νύφη μὲ τὸ Νεαρό, ἡ Ἀδελφὴ μὲ τὸν Ἄντρα τῆς Γυναίκας).

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πιὸ γρήγορα! πιὸ γρήγορα! Γρήγορες στροφές ὅπως στὸ γαϊτανάκι!

(Χορεύουν μὲ γρήγορο ρυθμὸ, κι' ὕστερα σταματοῦν).

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ἦταν κάτι τὸ φανταστικὸ! Ὁραία χορέψαμε! (Πέφτει ἀγαρμπα πάνω στὴ σέιξ - λόγγκ. Τρίζει. Ἡ Γυναίκα καὶ ὁ Φίλος πετάγονται ἀπάνω).

ΦΙΛΟΣ: Κάτι ἔσπασε.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κάτι ἔσπασε. Καὶ νάμαι ἐγὼ ἡ αἰτία!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Ἄ! δὲν πειράζει. Θὰ τὸ διορθώσω!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ἔ, καλὰ. Ἄλλωστε ἐσεῖς καταλαβαίνετε ἀπὸ ἐπιπλα. Α ὁ τ ὁ ἔ χ ε ι σημασία.

ΝΥΦΗ: Μά, πόσο γρήγορες στροφές κάνατε, για να πέσετε έτσι;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι, ο άντρας σας στο χορό έχει αέρα!

ΑΔΕΛΦΗ: Δέ σας άρεσε;

ΑΝΤΡΑΣ: Σήμερα μου άρεσε. Ναι.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Θα έπρεπε να σκέφτεσαι και λίγο την καρδιά σου!

ΑΝΤΡΑΣ: Φοβάσαι;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έγώ τα τραβάω ύστερα.

ΝΥΦΗ: (στο φίλο) Παίξετε θαυμάσια!

ΦΙΛΟΣ: Ίδιως όταν σάς κοιτάνε να χορεύετε!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Σταμάτα τις φλυαρίες, κι' άς καθήσουμε! Πώς σάς φάνηκε ο χορός;

ΝΕΑΡΟΣ: Πολύ ώραία! Δέ ξαναχορεύουμε;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Όχι.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Δέ μ'άς φέρνετε κι' άλλο κρασί; Μ'έ το κρασί τ'ά λές καλλίτερα.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Νά δάλουμε τ'ο τραπέζι πάλι στη θέση του. (τ'ο τοποθετούν στη μέση του δωματίου με τ'ο νεαρό). Αυτή τ'ή φορά όμως να προσέχετε!

(Η Μητέρα φέρνει κρασί. Κάθονται τραβώντας τις καρέκλες λιγάκι πρ'ος τ'ά πίσω)

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τραγουδεύστε μας καλ'έ κάτι. Πόσο μ'έ άρεσει τ'ο τραγούδι!

ΦΙΛΟΣ: Δέν τ'ά καταφέρνω καλ'έ με τ'ο τραγούδι.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Δέν είναι άπαραίτητο. Τραγούδα μονάχα, έτσι για να γίνεται ντόρος!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κι' ο άντρας μου θ'ά σ'έ βοηθήσει. Άλλωστε, κι' αυτός παίζει κιθάρα.

ΝΕΑΡΟΣ: Ά, παίζετε λοιπόν!

ΑΝΤΡΑΣ: Δέ θυμάμαι τίποτα πιά.

ΑΔΕΛΦΗ: Παίξετε.

ΑΝΤΡΑΣ: Κι' αν μείνω στη μέση...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έ, αυτό κάνεις πάντα.

ΑΔΕΛΦΗ! Μονάχα ένα!

ΑΝΤΡΑΣ: Ένα, ίσως, να τ'ά καταφέρω.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κάποτε έπαιζε. Άπό τότε όμως π'ού είμαστε μαζί, τ'ά παράτησε όλα. Μ'έ κάνει και τ'ον βαρυνέμαι. Άλλοτε ήξερε ένα σωρ'ο τραγούδια, ύστερα τ'ά ξέχασε τ'α περισσότερα και θυμόταν όλο και λιγότερα, τ'ά παρατοσε στη μέση, σάμπως να πάθαινε μαλασμό. Καί τ'ώρα τελευταία δ'έ ξέρει πιά παρά ένα. Παίξε λοιπόν αυτό!

ΑΝΤΡΑΣ: Καλά, θ'ά τ'ο τραγουδήσω. (Παίζει άκκόρντα κι' άρχίζει με διάθεση)

«Τ'ο φάντασμα τ'ου Λημπενάου, άκούστε!
»π'ού έχει κάποιον...

(κομπιάζει) π'ού έχει κάποιον... Δέν πάει παρακάτω... Ξέχασα και τ'ους στίχους τ'ώρα πιά... ήταν τ'ο τελευταίο π'ού...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μαλασμός!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Δέν πειράζει. Έγώ δέν μπορ'ω καθόλου να τραγουδήσω.

ΝΕΑΡΟΣ: Τότε, δ'έ θέλετε να χορέψουμε λιγάκι;

ΦΙΛΟΣ: Ναι, να χορέψουμε! Κι' έγώ θέλω να χορέψω. Ένα άπλο θαλαάκι σ'έ Α-ΝΤΟΥΡ και σεπτίμες, άσφαλ'ως μπορείτε να τ'ο παίξετε. Κυρία Μαρία, παρακαλώ αυτ'ή τ'ή φορά έγώ έχω σειρά!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έγώ όμως δ'έ θέλω πιά.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Τότε να καθήσουμε και να τ'ους κοιτάζουμε.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Η Μαρία χορεύει πολ'ο καλά.

(Νύφη και Φίλος χορεύουν)

ΑΝΤΡΑΣ: (τσιμπά τ'ήν κιθάρα) Α-ΝΤΟΥΡ, αυτό έτσι πάει.

ΦΙΛΟΣ: (μ'έ έξαψη) Χορεύετε περίφημα. Πι'ο γρήγορα!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Μ'ήν πέσετε μονάχα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: (στο γαμπρ'ο) Έγώ να χορέψω έτσι, μου τ'έ άπαγορεύουν.

ΑΔΕΛΦΗ: Τ'ά καταφέρνετε;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸν ἄντρα.

ΦΙΛΟΣ: (διακόπτωντας) Ἀνάβουν τὰ αἵματα! Νά, πάρε τὴ γυναίκα σου. Χορεύει θαῦμα! Μπορῶ νὰ πῶ κάτι, νὰ δροσιστῶ;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Δὲ θέλετε νὰ καθήσουμε πάλι γύρω στὸ τραπέζι; Ἔτσι, δὲ μπορούμε νὰ ποῦμε οὔτε μίαν λέξη.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Ναί, καθεῖστε! (στὴ Νύφη σιγανά): Ἦ μήπως θᾶθελες νὰ συνεχίσεις τὸ χορὸ;

ΝΥΦΗ: Καὶ τώρα, ἄς ἀλλάξουμε τίς θέσεις. (στὸ Φίλο): Ἔσεῖς καθεῖστε ἐδῶ! (στὴ Γυναίκα): Θέλετε νὰ περάσετε ἀπὸ κείνη τὴ μεριά; (ἡ Γυναίκα κάθεται δίπλα στὸ Γαμπρό). Πατέρα, ἐσὺ στὴ κορυφὴ τοῦ τραπεζιοῦ.

ΓΑΜΠΡΟΣ: (ἀνοίγει μπουκάλια) Καὶ τώρα ἄς πιούμεε στὴν ὑγεία τῆς καλοπέρασης.

ΝΕΑΡΟΣ: Καὶ ὁ καθένας στὸ δικό του τσαρδί!

ΦΙΛΟΣ: Καὶ μὲ τὰ χέρια του φτιαγμένο!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Στὴν ὑγεία σας! Μαρία, τότε ἀκόμα ποὺ τὰ φουστανάκια σου φτάνανε μέχρι τὸ γόνατο, σοῦδωκαν νὰ πιεῖς κρασάκι μιὰ φορά. Σ' ἔκανε γουστο ὁ παπούς σου. Ἦθελε νὰ σὲ κάνει νὰ χορέψεις, ἀλλὰ ἐσένα σὲ πῆρε ὁ ὕπνος.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τότες, προτιμότερο νὰ μὴν πιεῖτε ἀπόψε! Τί λέτε;

ΑΝΤΡΑΣ: Ὡς τώρα δὲν εἶδα κανέναν νὰ χορεύει τόσο ὠραῖα!

ΦΙΛΟΣ: Τώρα βρίσκομαι σὲ φόρμα. Ὡς πρὸ ὀλίγου ἡ ἀτμόσφαιρα εἶταν κάπως στυφή. Σὲ γενικὲς γραμμὲς, θέβαια, ἐξαίσια. (Σηκώνεται) Τί εἶναι τοῦτο; (κοντοκοιτάει τὴ καρέκλα): Κάπου ἔχω σκαλώσει ἐδῶ.

ΝΥΦΗ: Πονέσατε πουθενά;

ΦΙΛΟΣ: Μιὰ ἀγκίθα εἶταν.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Δὲν εἶναι τίποτα.

ΦΙΛΟΣ: Ναί, γιὰ τὴ καρέκλα. Ὡστόσο πρόκειται γιὰ τὸ καλὸ μου παντελόνι.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Τὸ ἔχεις φορέσει εἰδικὰ γιὰ μένα;

ΦΙΛΟΣ: Ναί, καὶ τώρα θὰ τραγουδήσω.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Μὴν τὸ κάνεις, ἀν αὐτὸ δὲ σοῦ γουστάρει.

ΦΙΛΟΣ: (φέρνει τὴν κιθάρα) Θὰ τραγουδήσω εὐχαρίστως.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Λέω, μήπως σοῦ κόπηκε ἡ διάθεση...

ΦΙΛΟΣ: Ὁχι. Σὲ φόρμα εἶμαι.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Καὶ τὸ παντελόνι σου;

ΦΙΛΟΣ: Ἦταν γιὰ τὸ χορὸ.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ὑπάρχει πάντοτε κάποια πρόνοια. Τὸ λεγε κι' ὁ Φόρστ!

ΦΙΛΟΣ: (τραγουδᾷ τὴ «Μπαλλάντα τῆς Ἀγνότητος»):

Ἄχ! λιώνανε σὰν τὸ κερί πάνω στὸ χᾶδι

Κι ἔλεγε αὐτός: εἶναι δική μου τώρα!

Κι ὅπως ἐφούντωνε ἡ φλόγα τὸ σκοτάδι

Ἔλεγε αὐτή: εἴμαστε μόνοι αὐτὴ τὴν ὥρα!

Τῆς φίλησε ἀπαλὰ τὸ μέτωπό της

Γιατὶ πόρνη ἄχ! δὲν ἦταν

Καὶ δὲν εἶθελε νὰ γίνεῖ τώρα.

Ὡ, τὸ παιχνίδι τῶν χειρῶν τὸ ἡδονικό!

Ὡ, ἐπιθυμιὲς τῆς ἀγρίας ψυχῆς τους!

Τὸν ἔρωτα νὰ πνίξουν τὸ γλυκὸ

Παρακαλοῦν κι οἱ δυὸ στὴν προσευχή τους.

Κι αὐτὴ στὸ μέτωπό του ἀπαλὰ

Γιατὶ δὲν εἶταν πόρνη, τὸν φιλᾷ!

Ἄμοιρη, βλέπεις, στὰ μυστικά τοῦ ἔρωτά τους...

Κι' ὅπως δὲν ἤθελε τὴν παρθενιά της νὰ πειράξει

Ἐπῆγε σὲ μιὰ πόρνη κάποια μέρα

Τοῦ μαθαίνει τὸ πῶς καὶ τί στὴ πράξη

Καὶ τῆς Φύσης τίς γιορτές, πέρα ὡς πέρα!

Μὰ τὸ κορμί της γι' αὐτὸν εἶταν μιὰ κάποια λήθη

Κι ἐγὼ δὲν εἶτανε κανένα κουτορνίθι

Ὁρκὸν ἔδωσε καὶ τὸν φυλάει σὰ βέρα.

Αὐτὴ τὴ φλόγα της νὰ σθῆσει

Ποῦ κείνος ἄθελα τῆς εἶχε κορώσει

Σ' ἐνοῦ μπερμπάντη ἐπῆγγε τὴ χρῆση
Ποῦ ἐτρύγα ἀλύπητα ὅποιαν γραπῶσει!
(Καὶ νὰ τὴν κουτουπῶσει καθόλου δὲ θ' ἀργήσει
στῆς σκάλας μιὰ γωνιά, ἀφοῦ τήνε ξαπλώσει).
Ὅπως νᾶχει, πολλὴ θέρμη βρῆκε στοῦ ἀντρός τὴν
ἀγκαλιά

Μὰ καλόγρια δὲν εἶταν ἡ καλὴ μας κοπελιά,
Ὁ πόθος μοναχὰ τὴν εἶχε τώρα ζῶσει.

Καὶ παινοῦσε τὸ μυαλό του ὀλοένα
Πῶς ξύπνιο στάθηκε ἀληθινά:
Στὸ μέτωπό της νὰ φιλήσει τὴν παρθένα
Τὸ βλογγιμένον Μάη μόνον, ἀγνά.
Θεομαίχτης τῶρ' αὐτὸς κι' αὐτὴ πόρνη ἄχ! ἄλλοι
τους

Στὸ μέτωπο γραμμὴν ἔχουν τώρα τὴ ντροπὴ τους:
Καὶ βρωμιὰ μυρίσαν δλα, στὰ στερνά.

ΓΥΝΑΙΚΑ: (γελα)

ΓΑΜΠΡΟΣ: Τόχω ἀκούσει. Εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερα
τραγοῦδια σου. (Στὴ Γυναίκα): Σᾶς ἄρесе; Πᾶω νὰ φέρω
κρασί.

ΦΙΛΟΣ: Ναι, πολὺ καλό. Ἴδιως τὸ ἠθικὸ μέρος. (στὴ
Νύφη:) Σ' ἀρέσει;

ΝΥΦΗ: Μοῦ φαίνεται, πῶς δὲν τὸ κατάλαβα καλά.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μὰ δὲν εἶστε ὁ στόχος του ἐσεῖς.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (ἀνήσυχος) Ποῦ χάθηκε ἡ ἴνα;

ΝΥΦΗ: Ποῦ θὲς νὰ ξέρω;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Λεῖπει καὶ ὁ κ. Μίλντνερ. Μὰ γιατί τὸν
καλέσατε αὐτόν;

ΝΥΦΗ: Εἶναι ὁ γυιὸς τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μας.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Ὅπως λακὲς λοιπόν.

ΝΥΦΗ: Σίγουρα βγήκαν ἔξω.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Πολὺ καλά, κι' ἔτσι δὲν ἀκουσαν τὸ τρα-
γοῦδι. Ἀλλὰ τώρα κοίταξε νὰ τοὺς βρεῖς, Μαρία!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μήπως τὸ κατάλαβαν αὐτοί;

ΑΝΤΡΑΣ: Μὰ κι' ἡ μητέρα σας ἔχει πάει στὴν κου-
ζίνα.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Ναι, κάνει τὴν κρέμα.

ΝΥΦΗ: (φουρκισμένη ἀποτεινεται στὸ Γαμπρὸ) Εἶ-
ταν ἓνα αἰσχρὸ κατασκευάσμα.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Βέβαια, μετὰ ἀπὸ κείνο τὸ χορὸ, ποῦκα-
νες μαζύ του.

ΝΥΦΗ: Ἐγὼ ντρέπομαι.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Γιὰ τὸ χορὸ;

ΝΥΦΗ: Ὅχι, γιὰ τὶς φιλίες ποῦχεις! (φεύγει)

ΦΙΛΟΣ: Τώρα βρίσκομαι στὴν καλλίτερή μου ὥρα.
Ὅταν ἔχω πιεῖ, νοιώθω σὰν τὸν καλὸ Θεό.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Μᾶλλον θᾶπρεπε νὰ πείς, ὅταν μεθάει ὁ
καλὸς Θεός, νοιώθει σὰν ἓνας γραφιᾶς!

ΦΙΛΟΣ: (γελα κάπως πειραγμένος) Πολὺ καλό! Συ-
νήθως δὲ διακρίνεσαι γιὰ τὸ καλὸ σου χιούμορ!

ΑΝΤΡΑΣ: Μοῦρθε στὸ νοῦ μου, τώρα-δᾶ, ἓνα ἀνέκ-
δοτο: Ὁ πανάγαθος Θεός μας κάποτε, θέλησε νὰ πάει περί-
πατο ἰνκόγνιτο. Ἐπειδὴ δμως ξέχασε νὰ βάλει τὴ γκραβάτα
του, κατάλαβαν ποιὸς εἶναι καὶ τὸν πῆγαν στὸ τρελοκομεῖο.

ΦΙΛΟΣ: Τὸ ἀνέκδοτο αὐτὸ θᾶπρεπε μ' ἄλλον τρόπο
νὰ τὸ διηγηθεῖτε! Ἔτσι πάει χαμένο τὸ νόημα ποῦ κρῦβει!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Πολὺ πετυχημένο αὐτὸ ποῦπες. Ἀλλὰ
ὁ Γιόζεφ Σμίντ πῆγε στ' ἀλήθεια στὸ τρελάδικο. Αὐτὸ ἔ-
γινε ὡς ἐξῆς:

(Ἀδελφή, Νύφη καὶ Νεαρὸς ἔρχονται μέσα)

ΑΔΕΛΦΗ: Βοηθούσαμε τὴ μητέρα νὰ κάνει τὴν κρέμα.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Δὲν πειράζει. Τὰ περνᾶμε φίνα. Λέμε διά-
φορα ἀνέκδοτα.

ΝΕΑΡΟΣ: Ἡ κρέμα πέτυχε στὴν τρίχα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τὴ βράσατε;

ΑΔΕΛΦΗ: Ὅχι. Ἐμμεῖς τὴν κρέμα δὲν τὴ βράζουμε.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ἐλεγα κι' ἐγὼ, πῶς θὰ λέγατε, ὅτι τὴν
κρέμα τὴν κάνουν πάνω στὴ φωτιά, μόνο καὶ μόνο, γιατί τὰ
πρόσωπά σας εἶναι σὰν παντζάρια! (Ἐσοπᾶ σὲ γέλια καὶ
πέφτει στὴν καρέκλα, ὁπότε ἀκούγεται ἓνα κράχ.) Ἄ!!
(σηκώνεται)

ΦΙΛΟΣ: Έσπασε τίποτε;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Φοβάμαι, ότι είναι ή καρέκλα...

ΓΑΜΠΡΟΣ: Αυτό αποκλείεται. Μπορείτε να στριφογυρίζετε, όσο σας κάνει κέφι πάνω της. Τις κάρφωσα με βίδες πούχαν τρεις πόντους πάχος.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν τής έχω πιά εμπιστοσύνη. Θα πάω στη σαιζ-λόγγκ να καθήσω.

ΑΔΕΛΦΗ: Εκεί, καθόσασταν προηγουμένως. Πάει το ένα της πόδι.

ΦΙΛΟΣ: (σκύβει κάτω απ' την καρέκλα) Πράγματι, κάτι δεν είναι εν τάξει εδώ. Αυτή τή φορά δεν ήταν άγκιθα. Άλλά θάπρεπε να προσέξετε λίγο, για τα ρούχα μας.

ΓΑΜΠΡΟΣ: (πάει κοντά) Ναι, αυτή θάναυ ή καρέκλα, που σκαλώνει κάπου. Σ' αυτήν δεν ταιριάζανε αυτά τα προκάκια. Δεν πρόσεξα ότι καθήσατε εδώ. Άλλιώς θα σας παρακαλούσα κάπου άλλο να βουλευτείτε.

ΝΥΦΗ: Τότε δέ θάταν, παρά α ύ τ ή ή καρέκλα!

ΑΝΤΡΑΣ: Να μιιά άλλη καρέκλα ελεύθερη!

(Σιωπή)

ΜΗΤΕΡΑ: Όρίστε, ή κρέμα και το ζεστό κρασί!

ΦΙΛΟΣ: Θαυμάσια! Ζεστό κρασί! (στριφογυρίζει άγαριμπα). Είταν το μπράτσο μονάχα τής πολυθρόνας. Κι' ούτε σκίστηκα καθόλου! Άς πιούμε! (το μπράτσο τής πολυθρόνας έχει σπάσει).

ΓΑΜΠΡΟΣ: Τώρα θα απολαύσουμε. Στην υγεία σας!

ΟΛΟΙ: Γειά!

ΓΑΜΠΡΟΣ: (στη Μητέρα) Στην υγεία σου αυτό, Μητέρα!

ΜΗΤΕΡΑ: Καλά, αλλά μη ρίχνεις το κρασί πάνω στο ύρατο σου γιλέκο, το λέκιασες κιόλας!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Έπειδή μιλάμε για καρέκλες. Η Ρόζενμπεργκ και Σία είχε στο Λογιστήριό της έλο τέτοιες καρέκλες για τους πελάτες της. Τό καθισμά τους είταν τόσο χαμηλό, που τα γόνατα ν' ανεβαίνουν ίσαμε το κεφάλι. Ο πελάτης χανότανε εκεί μέσα, άποχαυνώνονταν και ή POZEN-

ΜΠΕΡΓΚ και Σία έτσι, έγινε πλούσια. Αυτός αγόρασε ένε καλύτερο σπίτι, το αγύρισε μοντέρνα, αλλά τις καρέκλες τις κράτησε. Πάντα έλεγε με συγκίνηση: Με τέτοια άπλή επίπλωση άρχισα. Και δεν θα το ξεχάσω αυτό ποτές, να μη γίνω ύπεροπτικός, για να μη με τιμωρήσει ο Θεός.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν τόθελα εγώ που χάλασαν οι καρέκλες. Δεν φταίω!

ΑΝΤΡΑΣ: Μά, δεν είπε κανείς τίποτα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μά, γι' αυτό άκριβώς. Τώρα έ γ ώ θα πρέπει να έχω το κρέμα.

ΦΙΛΟΣ: Δυσάρεστη νότα άπλώθηκε στη συντροφιά. Να τραγουδήσω κάτι στην κιθάρα;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Άν δεν αισθάνεσαι κουρασμένος;

ΦΙΛΟΣ: Άπό τί τάχα;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Άπ' το χορό και το πιτό. Υποφέρεis άλλωστε απ' το στομάχι.

ΦΙΛΟΣ: Δεν έχω τίποτε στο στομάχι.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Άφού παίρνεις συνέχεια σόδα.

ΦΙΛΟΣ: Αυτός είναι και ο λόγος που δεν άρρωσταίνω.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Τέλος πάντων, είταν άπό ενδιαφέρον, που σου τόπα.

ΦΙΛΟΣ: Σ' εύχαριστώ πολύ, αλλά κουρασμένος δεν είμαι.

Παύση

ΝΕΑΡΟΣ: Είδατε στο θέατρο το έργο «Μ π ά α λ»;

ΑΝΤΡΑΣ: Ναι, ένα άισχρό θέαμα.

ΝΕΑΡΟΣ: Κρύβει όμως πολλή δύναμη.

ΑΝΤΡΑΣ: Όστε, είναι ένα δυναμικό άισχος. Κι' αυτό είναι χειρότερο άπό ένα άισχος χωρίς δύναμη. Κι' αν κάποιος, δηλαδή, έχει ταλέντο για θρωμίες, πρέπει να τον συχωρήσουμε; Έσείς πάντως δεν είστε τής σειράς αυτής!

Σιωπή

ΠΑΤΕΡΑΣ: Με τους μοντέρνους έτσι γίνεται. Ρίχνουν την οικογενειακή ζωή στη λάσπη. Τό καλύτερο που έχουμε έμεις οι Γερμανοί!

ΦΙΛΟΣ: Πράγματι...

ΓΑΜΠΡΟΣ: Ἀφήστε τα τώρα δλα αὐτά, και ἄς χα-
ροῦμε. Δὲν παντρεύομαι κάθε μέρα. Πίνετε και μὴν στέκε-
στε σὸν ταθανόσκουπες. Ἐγὼ, π.χ. θὰ βγάλω τὸ ζακέττο
μου! (τὸ κάνει).

Παύση

ΦΙΛΟΣ: Ἔχετε χαρτιά νὰ παίξουμε ταρόκ;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Εἶναι μέσα στὴ ντουλάπα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ποῦ δὲν ἀνοίγει.

ΦΙΛΟΣ: Ἴσως μὲ καμμιά σπάτουλα...

ΝΥΦΗ: Δὲ τὸ φαντάζομαι νὰ τὸ λέτε στὰ σοβαρά;

ΦΙΛΟΣ: Μὰ κάποτε πρέπει νὰ τὴν ἀνοίξετε...

ΝΥΦΗ: Ὅχι ὅμως σήμερα.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Γιὰ νὰ πάρουμε τὰ χαρτιά.

ΦΙΛΟΣ: (ἄγαρμπα) Ὁρατα, και τότε, τί ἄλλο ἔχου-
με νὰ κάνουμε ἐδῶ μέσα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τώρα νὰ πᾶμε νὰ δοῦμε και τᾶλλα ἐπιπλα!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Καλὴ ιδέα! Πᾶω πρῶτος.

(Σηκώνονται ὄλοι)

ΑΔΕΛΦΗ: Ἐγὼ προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ!

ΝΥΦΗ: Μόνη; Αὐτὸ δὲ γίνεται.

ΑΔΕΛΦΗ: Καὶ γιατί ὄχι;

ΝΥΦΗ: Γιατί ὑπάρχουν και ὄρια...

ΑΔΕΛΦΗ: Τότε θὰ τὸ πῶ. Δὲν ἤθελα νὰ σηκωθῶ, γιατί
ἡ καρτέκλα εἶναι σπασμένη.

ΝΥΦΗ: Γιατί τὴν ἔσπασες;

ΑΔΕΛΦΗ: Ἔσπασε ἀπὸ μόνη της.

ΦΙΛΟΣ: (ψηλαφιῶν τὴν καρτέκλα) Ὅταν κάθεται
μαλακά και προσέχεις, δὲν παθαίνει τίποτα.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ἄς πᾶμε τώρα νὰ δοῦμε και τᾶλλα ἐπι-
πλα.

ΦΙΛΟΣ: (σιγὰ στὴ γυναίκα) Τὸ τραπέζι θαστάει ἀ-
κόμα.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Δὲν εἶναι δὰ και τίποτε τὸ ἐξαιρετικό...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Φτάνει νὰ κρατήσουν!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Ἔλα πιά, Μαρία!

ΝΥΦΗ: (κάθεται ἀκόμα) Καλὰ ἔρχομαι, προχωρεῖτε
ἔσεις!

(Ὅλοι φεύγουν ἀπ' τὴ μεσιανὴ πόρτα και μιᾶνε)

ΓΥΝΑΙΚΑ: (στὸ Φίλο) Ὁ Γαμπρὸς ἔβγαλε τὸ σακά-
κι του.

ΦΙΛΟΣ: Αὐτὸ εἶναι ἀπρέπεια. Ἄλλὰ τώρα δλα ἐπι-
τρέπονται.

ΝΥΦΗ: (κάθεται στὸ τραπέζι και κλαίει μὲ λυγμούς)

ΓΑΜΠΡΟΣ: (βγαίνει) Πᾶω νὰ φέρω τὸ φακό. Κάτι
ἔπαθε ἡ συσκευή!

ΝΥΦΗ: Γιατί δὲν ἄφισες τὸν τεχνίτη νὰ τὰ φτιάξει!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Μὰ τί ἔχεις λοιπόν; Κι' ἡ ἀδελφή σου θὰ
μποροῦσε νὰ εἶχε φερθεῖ καλύτερα!

ΝΥΦΗ: Καὶ ὁ φίλος σου;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Δὲ χορεύει κανεὶς ἔτσι, ὅταν θέλει νὰ
τὸν ἐκτιμοῦν.

ΝΥΦΗ: Καὶ ὁ Μιλντνερ! Αὐτὸ ποῦπε γιὰ τὴν παρθένα
νύφη, τὸ τόνισε πιά... Καὶ ἔγω κοκκίνησα, κι' ὄλοι μὲ πῆραν
χαμπάρι. Καὶ πῶς εἶχε καρφῶσει τὰ μάτια του πάνω μου.
Κι' ὅστερα μὲ ἔκλεινε τὸ ἀπαίσιον τραγοῦδι! Σὰ νᾶθελε κάποιον
νὰ ἐκδικηθεῖ.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Καὶ τὰ αἰσχρολόγιά του! Γιατί πίστευε
πῶς δὲν πειράζει νὰ τὰ πεῖ σὲ μιὰ τέτοια.

ΝΥΦΗ: Πρόσεχε, δικός σου φίλος ἦταν! Κι' ἐγὼ δὲν
εἶμαι καμμιά τέτοια!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Πῶς νὰ κάνουμε νὰ τοῦ δίνουν ἀπὸ δῶ!
Τρῶνε τὸν ἀγλέορα, μπεκροπίνουν, καπνίζουν και φλυαροῦν
και δὲν τῶχουν στὸ νοῦ τους νὰ φύγουν! Στὸ κάτω-κάτω
ὁ δικός μας δὲν εἶναι ἡ γιορτή;

ΝΥΦΗ: Καὶ τί γιορτή!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Δὲν πρέπει νὰ ἴσαι ἀχάριστη. Ὅταν φύ-
γουν, θὰ δεῖς...

ΝΥΦΗ: Τώρα πιά, ποῦ δλα μᾶς τὰ ψευτίσανε.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ μείνω μόνος. Νὰ
ἔξουμπιστοῦνε. Νάτοι, ἔρχονται.

ΝΥΦΗ: Έγώ, δὲν θέλω καθόλου νὰ φύγουν. Τότε, θά-
ναι πολὺ χειρότερα!

ΓΑΜΠΡΟΣ: (φορᾷ τὸ ζακέττο τοῦ γρήγορα-γρήγορα).
Ἔχει φύχρα ἐδῶ μέσα.

(Οἱ ἄλλοι ἐμφανίζονται μπροστὰ στὴν πόρτα)

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μείναμε ἀναγκαστικά στὴν κουζίνα, για-
τί δὲν ὑπῆρχε φῶς στὴν κρεββατοκάμαρα.

ΦΙΛΟΣ: Μήπως σᾶς ἐνοχλοῦμε;

ΓΥΝΑΙΚΑ: (ἔξεκαρδίζεται σὲ νευρικό γέλιο.)

ΑΝΤΡΑΣ: Τί ἔχεις πάλι;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εἶναι ὄλα τόσο κωμικά!

ΑΝΤΡΑΣ: Ποιό εἶναι τὸ κωμικό;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ὅλα! Ὅλα! Οἱ σπασμένες καρέκλες, τὸ
ἴδιο τὸ νοικοκυριό! Ὅλο τὸ κουβεντολόι! (γελάει τρομε-
ρά)

ΝΥΦΗ: Βρέ, ἔμμου!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ὅλα σμπάράλια. (πέφτει σὲ μιὰ καρέ-
κλα ξεκαρδισμένη στὰ γέλια. Ἀκούγεται τριγμός) Κι' αὐ-
τὴ τὰ ἴδια; Κι' αὐτή. Τώρα πιά δὲ μοῦ μένει ἄλλο παρά νὰ
καθίσω στὸ πάτωμα!

ΦΙΛΟΣ: (γελά μαζί της) Αὐτὸ νὰ λέγεται! Θά ἔπρε-
πε νὰ φέρουμε τίς ἐκδρομικές καρέκλες μαζί μας!

ΑΝΤΡΑΣ: (πιάνει τὴ Γυναίκα) Δὲν εἶσαι στὰ καλά
σου. Ἄν ἐξακολουθήσεις τὸ ἴδιο βιολί, ὄλα τὰ ἐπιπλα θὰ δι-
αλυθοῦν καὶ δὲ θάναυ αὐτὰ πού θὰ φταῖνε. (Στὸ Γαμπρό:)
Μᾶς συγχωρεῖτε!

ΦΙΛΟΣ: Ἄς καθίσουμε, ὅσο μπορούμε πιὸ βολικά.
Ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμία σημασία ὅταν εἶναι κανεὶς εὐ-
χαριστημένος!

(Κάθονται)

ΑΔΕΛΦΗ: Κρίμα, πού δὲν εἶχε φῶς. Τὰ κρεβάτια
εἶναι, ἀληθινά, πολὺ ὠραία.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δὲν ἄναθε τὸ φῶς.

ΝΥΦΗ: Δὲ φέρνεις κι' ἄλλο κρασί;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Εἶναι στὸ κελλάρι! Δόσμου τὸ κλειδί!

ΝΥΦΗ: Μιὰ στιγμὴ.

(ὁγαίνουν ἔξω)

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κάτι μυρίζει ἐδῶ τὸ παράξενο!

ΦΙΛΟΣ: Ὡς πρὸ ολίγου δὲ μᾶς μυρίζε τίποτα.

ΑΔΕΛΦΗ: Ἐμένα, δὲ μοῦ μυρίζει τίποτε.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τὸ θρήνα. Εἶναι ἡ κόλλα!

ΦΙΛΟΣ: Ἐκεῖ λοιπὸν πῆγε ἡ Ὡ-ντέ-Κολόνι, πού τοὺς
χάρισα! Ἐοδέφανε μιὰ μπουκάλα ἄρωμα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τώρα πιά δὲν κρύβεται ἡ ξυνίλα τῆς
φαρόκολλας.

ΝΥΦΗ: (ἐπιστρέφει)

ΠΑΤΕΡΑΣ: Καθὼς σὲ βλέπω τώρα στὴν ἐμπασιά τῆς
πόρτας, εἶσαι μιὰ ὠραία ὀπτασία. Μὰ καὶ μικρὸ κοριτσάκι
ἀκόμα πρόσφερες μιὰ καλὴ παρουσία. Ἄλλὰ τώρα θρῖσκε-
σαι στὸν ἀνθὸ σου.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τὸ φουστάνι εἶναι καλοφτιαγμένο.

ΝΥΦΗ: Ναί, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ στο-
λίδια.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εἶταν μπηχτὴ αὐτή;

ΝΥΦΗ: Τί, σὲ πείραξε;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δὲν κάνει νὰ πετᾶς πέτρες στὸ σπίτι σου
ὅταν εἶναι γυάλινο.

ΝΥΦΗ: Καὶ π ο ι ὅ ς εἶναι αὐτὸς πού κάθεται σὲ γυά-
λινο σπίτι;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τὸ φουστάνι εἶναι μαστορικά ραμμένο,
πού νὰ μὴ δείχνει, ὅτι...

ΦΙΛΟΣ: Εἰς ὑγείαν, τὸ κρασί ἐξαιρετικό!

ΝΥΦΗ: (κλαίει) Αὐτὸ εἶναι, εἶναι πολὺ...

ΑΝΤΡΑΣ: Τί σημαίνει αὐτό;

ΓΑΜΠΡΟΣ: (γυρίζει πίσω) Ἴδου ὁ κρᾶσος. Μὰ τί
σοῦ συμβαίνει;

ΑΔΕΛΦΗ: Είπε μιάν άνοησία.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ποιό εΐταν άνοησία;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ή! Βουλώστε το! Είς ύγειάν!

ΓΑΜΠΡΟΣ: (στην άδελφή) Τους μουσαφιρέους δέν κάνει νά τους προσβάλλουν.

ΑΔΕΛΦΗ: Ήστούσο, αύτοι οί μουσαφιρέοι κάνει νά προσβάλλουν τή γυναίκα σου!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ήγώ δέν είπα τίποτα.

ΑΝΤΡΑΣ: Πώς δχι. Εΐσούν ανάγωγη!

ΓΥΝΑΙΚΑ: (πειραγμένη) Είπα μονάχα τήν άλήθεια!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Τι είδους άλήθεια;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μήν κάνετε δά κι' εΐτσι!

ΑΝΤΡΑΣ: (σκύδει) Ήλα στά συγκαλά σου!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ήταν μιá γυναίκα είναι ξεγκυος, είναι άκριθώς αύτό. Ήγκυος.

ΑΝΤΡΑΣ: (Τραβά ένα πόδι του τραπεζιού και τó πετάει κατά πάνω της. Πετυχαίνει όμως ένα βάζο που βρίσκεται πάνω στη ντουλάπα. Ή Γυναίκα κλαίει.)

ΓΑΜΠΡΟΣ: (έξαγριωμένος, στην Ήδελφή) Τό δάξο εΐταν δ ι κ ό σου!

ΑΔΕΛΦΗ: Πολύ που σέ νοιάζει! Ήλλιώς δέ θα τó άνέβαζες εκεί πάνω!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Δέν έχω καιρό νά σου δώσω τήν κατάλληλη άπάντηση. Ήκτός αυτού μήν ξεχνάς και τó τραπέζι.

(Τό πασπατεύει νά δει, άν κρατά άκόμη)

ΑΝΤΡΑΣ: (πηγαινοέρχεται έννευρισμένος) Τώρα που τήν συμμόρφωσα, τώρα γίνομαι έγώ ό χοντράνθρωπος. Ήτσι εΐταν πάντα. Αύτή τó θύμα, κι' έγώ ό δήμιος. Ήπτά χρόνια τώρα τά τραβάω. Και ρωτώ: Ποιός μ' έκανε τόσο σκληρόπετος; Τό χέρι μου εΐταν κουρασμένο άπ' τή δουλειά, γιά νά μπορώ νά τής τίς θρέξω. Κάποιος πόνος τήν παιδεύει πάντα, όταν έγώ αισθάνομαι καλά. Τσιγγουνεύεται τά λεφτά, όταν πάω νά πιώ κανένα ποτηράκι, κι' όταν έγώ μετρώ τά λεφτά, αύτή κλαίει. Μιάν εικόνα κάποτε,

που τήν αγαπούσα, υποχρεώθηκα νά τήν πετάξω, γιατί αύτηνης δέν τής άρεζε. Και δέν τής άρεζε, μόνο και μόνο, γιατί άρεζε σέ μένα. Μετά, τήν πήρε από χάμω και τήν κρέμασε στο δικό της δωμάτιο. Ήταν τήν είδα, αύτή ικανοποιήθηκε και είπε: «Γιά μένα είναι πάρα πολύ καλή». Παρ' όλα αύτά λυπόταν κατάκαρδα, όταν, γιά 'κείνο που πετούσα έγώ, αύτή έπρεπε νά τó περιμαζεύει. Τής τ'όπερνα όργισμένος, κι' άρχινοσε τά κλάμματα, που δέ μπορούσε νάχει ούτ' αύτό. «Ούτε αύτό», έλεγε, «δέ μου άφίνεις» και γιά όλα δσα ήταν δύσκολο νά τ' άποχτήσει.

Ήλλά κι' αύτή και όλες τους τ έ τ ο ι ε ς είναι. Ήπό τήν ήμέρα που παντρεύεται κανείς, σταματάει πιά νά ναι ένα ζώο που ύπηρετεί μιάν άρχόντισσα, γίνεται ένας άνθρωπος, που ύπηρετεί ένα ζώο. Και αύτή ή κατάσταση σέ κατεβάζει ως εκεί, που όλα νά σου αξίζσουν, κι' όλα νά τά παραδέχεσαι.

Παύση

ΓΑΜΠΡΟΣ: (μέ κόπο) Δέ θέλετε κάτι νά πιούμε άκόμα; Ή ώρα δέν είναι ούτε έννέα.

ΦΙΛΟΣ: Μήπως υπάρχουν και καρέκλες.

ΝΕΑΡΟΣ: Θα μπορούσαμε όμως νά χορέψουμε.

ΦΙΛΟΣ: Ήπό χορό, χορτάσαμε!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Προηγουμένως σουχε καλοαρέσει!

ΦΙΛΟΣ: Τότε δέν είχε θγει στή μέση άκόμα ή άγκιλα!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Ή! μάλιστα. (γελά) Γι' αύτό μένεις τόσον ώρα μουγγός;

ΦΙΛΟΣ: Μήπως δ ι κ ή μου εΐταν ή καρέκλα;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Ήχι! Εΐταν δ ι κ ή μου. Ε ί τ α ν, γιά τι τώρα δέν είναι πιά καρέκλα.

ΦΙΛΟΣ: Τότες δέν έχουμε τίποτ' άλλο νά κάνουμε, γι' αύτό φεύγουμε. (Φεύγει)

ΝΕΑΡΟΣ: Σας εύχαριστώ πολύ. Περάσαμε πολύ ώραια. Νά βάλω πρώτα τó παλτό μου.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Συνοδέψτε με μέχρι τó σπίτι μου!

ΑΝΤΡΑΣ: (Ήρχεται άπ' έξω μέ τά πράματα τής γυ-

ναίκας του) *Άλλη μιὰ φορά σὰς ζητώ συγγνώμη, πού έχω μιὰ τέτοια γυναίκα.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Δέ χρειάζεται.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Φοβάμαι νά πάω σπίτι μου.

ΑΝΤΡΑΣ: Αὐτή εἶναι ἡ ἐκδίκησή σου! *Άλλά τὸ θέατρο τέλειωσε κι' ἀρχίζουν τὰ σοβαρά. (τὴν πιάνει ἀπ' τὸ μπράτσο) Καὶ τώρα πᾶμε. (προχωρεῖ μὲ τὴ Γυναίκα πού τὸν ἀκολουθεῖ σιωπηλῆ καὶ μετανοιωμένη).

ΓΑΜΠΡΟΣ: Τώρα πού φάγανε σάν τὰ ζῶα, φεύγουν. Καὶ μετὰ θὰ μείνουμε μόνοι, μές στη μέση τῆς βραδυᾶς!

ΝΥΦΗ: Προηγούμενως, ἐσὺ ἤσουν πού ἤθελες νά φύγουν! Βλέπεις, πόσο ἄστατος εἶσαι; Κι' οὔτε φυσικά μ' ἀγαπᾶς.

ΦΙΛΟΣ: (ἔρχεται μὲ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι, μουτρωμένος.) Τώρα εἶναι, πού δὲν ἀντέχει κανεὶς νά ρουφάει αὐτὴ τὴ βρῶμα ἐδῶ μέσα!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Ποιὰ βρῶμα;

ΦΙΛΟΣ: Τὴν φαρόκολλα πού δὲν ἐπίασε. *Αδιαντροπιά, νά καλεῖτε μουσαφιρέους σ' ἕνα τέτοιο σκουπιδαριὸ μέσα.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Τότε, νά μοῦ ζητήσεις καὶ σὺ συγγνώμη γιὰ τὸ αἰσχρὸ σκαρίφημα πού μᾶς τραγούδησες καὶ πού μοῦ χάλασες τὴν πολυθρόνα μου.

ΦΙΛΟΣ: Δὲν ἀποκλείεται, νά προτιμήσετε τὴν παστάδα τοῦ ὕδροπικία. Σᾶς εὐχομαι μιὰ καλὴ νύχτα! (φεύγει).

ΓΑΜΠΡΟΣ: *Αεὶ στὸ διάβολο!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Καλύτερα, νά φύγουμε κι' ἐμεῖς! *Όσο γιὰ τὰ ἐπιπλα, μποροῦμε νά τὰ ποῦμε καὶ ἀργότερα. Τὰ κρεββάτια ἐπίσης, εἶναι στὴ διάθεσή σας. Πάντα εἶχα τὴ γνώμη, ὅταν διηγεῖται κανεὶς κάτι, τὸ καλύτερο εἶναι, νά μὴν ἀφορᾶ αὐτὸ τὸ κάτι. κανέναν. Πολύ δυσάρεστο γι' αὐτούς, ὅταν ὑποφιαστοῦν ὅτι αὐτὸ τὸ κάτι ἀντανακλᾷ ἐπάνω τους. *Ἰνα, πᾶμε!

ΑΔΕΛΦΗ: Κρῖμα, πού ξοδεύτηκε ἡ βραδυὰ μας ἔτσι! Στὸ τέλος - τέλος εἶναι ἡ μοναδικὴ μας εὐκαιρία. *Ο Χάνς

λέει: Μετὰ, μᾶς προφταίνει ἡ καθημερινότης.

ΝΥΦΗ: *Εσὺ πάντως σ' αὐτὸ δὲν πῆγες πίσω. Καὶ ἀπὸ πότε λές τὸν κ. Μίλντερ Χάνς;

ΝΕΑΡΟΣ: Σᾶς εὐχαριστῶ ἄλλη μιὰ φορά. Γιὰ μένα ἡ βραδυὰ εἶταν ἐξαιρετικὴ.

(Φεύγουν κι' οἱ τρεῖς)

ΓΑΜΠΡΟΣ: Δόξα στὸ Διάβολο καὶ στὸ Θεό, πού βρίσκονται ὅλοι ἔξω!

ΝΥΦΗ: Καὶ πού θὰ σούρουν τὴ ντροπὴ μας σ' ὅλη τὴν πόλη. Αὐτὸ τὴ ντροπὴ μας. Αὔριο θὰ ἔχουν μάθει ὅλοι τὰ καθέκαστα καὶ θὰ γελᾶνε. Θὰ μᾶς κοιτάζουν πίσω ἀπ' τὰ παράθυρα καὶ θὰ ξεκαρδίζονται στὰ γέλια. Θὰ μᾶς κοιτάζουν στὴν ἐκκλησία καὶ θὰ μιλᾶνε γιὰ τὰ ἐπιπλά μας, γιὰ τὸ φῶς πού δὲν ἄναβε, γιὰ τὴν κρέμα πού δὲν πέτυχε, καὶ τὸ χειρότερο, ὅτι ἡ νύφη ἐγκυμονεῖ. Καὶ λογάριαζα νά πῶ, πῶς εἶταν πρόωρος ὁ τοκετός.

ΓΑΜΠΡΟΣ: *Άσε τὰ ἐπιπλα καὶ ἡ ἐργασία μου. Πέντε δλάκερους μῆνες νά τὰ φτιάξω; Αὐτὰ δὲν τὰ σκέφτεσαι; Καὶ γιατί νομίζεις θριαμβολογοῦσαν μὲ τὰ ἔλεινα αἰσχροτράγουδα, πού γκαρίζανε; Γιατί, ἐσὺ χόρευες μαζί τους ὅπως στὰ καμπιρέ. *Όπου σαραβαλιάσανε καὶ τίς καλλιτέρες καρέκλες μας. Τέτοια φιλενάδα ποῦχεις.

ΝΥΦΗ: Κι' αὐτὸς πού τὰ τραγουδοῦσε εἶταν φίλος σου! Στὸ διάβολο νά πᾶνε καὶ τὰ ἐπιπλά σου, πού οὔτε τὰ λουστράρισεσ τουλάχιστον, γιατί ἔλεγες: «Δὲν παίζει ρόλο ἡ ἐμφάνιση», ἐκεῖνο πού ἔχει σημασία, εἶναι νά 'ναι γερὰ καὶ ἀναπαυτικά!» Πέντε δλόκληρους μῆνες χάσαμε ἔτσι, ὅπου ἄρχισε νά φαίνεται ἡ ἐγκυμοσύνη μου. Αὐτὴ ἡ κουρελαρία, αὐτὰ τὰ σκουπίδια, αὐτὴ ἡ σκαρταδούρα! Πρὸς τί δλα αὐτά; Γιὰ νά παντρευτοῦμε;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Ναι. Τώρα αὐτοὶ φύγανε. Καὶ ὄριστε, ἀρχίζει ἡ δικὴ μας πρώτη νύχτα τοῦ γάμου. Νάτην, αὐτὴ εἶναι!

(Παύση. *Ο Γαμπρὸς περπατᾶει πέρα-δῶθε κι ἡ Νύφη στέκεται ἀπ' τὰ δεξιὰ τοῦ παράθρου).

ΝΥΦΗ: Γιατί έπρεπε σώγει και καλά να πρωτοχορέφεις μ' αυτή την μοχθηρή γυναίκα, αντικανονικά; Ός σήμερα μου ήταν άγνωστη και όμως τη λογάριασα για φίλη. Αίσχος!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Τό 'κανα, γιατί είπε λόγια προσβλητικά για τα έπιπλα!

ΝΥΦΗ: Κι ήθελες έτσι να τής αποσπάσεις καλά λόγια! Τόσο τó χειρότερο!

Π α ύ σ η

ΓΑΜΠΡΟΣ: Αυτό συμβαίνει, όταν κάνει κανείς κάτι, πού οι άλλοι δέν τά καταφέρνουν, και γι' αυτό θυμώνουν. Προπαντός, όταν ξέρουν, πώς είναι καλό εκείνο, πού αυτοί δέν έκαναν. Κι έκδικούνται. Φυσικά, δέν είναι άξιοι ούτε τó παραμικρό άπ' αυτά τά έπιπλα να φτιάξουν. Ούτε άπό σχέδιο, ούτε άπό κόψιμο έχουν ιδέα. Άλλά τó μικρό αυτό λάθος, τής φαρόκολλας, πού δέν είταν ή σωστή, τούς έδωσε δίκιο. Τώρα πιά δέν θέλω να τά σκέφτομαι!

(πηγαίνει στην ντουλάπα και προσπαθεί να τήν άνοίξει.)

ΝΥΦΗ: Θα σου τó θυμίζω! Έγώ δέν πρόκειται να σου τó συγχωρήσω ποτέ! (κλαίει μ' άναφυλλητά.)

ΓΑΜΠΡΟΣ: Τό δτι ή φαρόκολλα είταν σκάρτη;

ΝΥΦΗ: Να τó 'δρεις άπ' τó Θεό, για τήν κοροϊδία πού μου παίζεις!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Άμ, τó 'θρα κι δλας! Στο διάβολο, καταραμένη κλειδωνιά! Τώρα είναι πού δέ με νοιάζει για τίποτα!

(Πιέζει τó ένα φύλλο τής ντουλάπας, κι αυτό ξεκολλάει άπ' τή θέση του.)

ΝΥΦΗ: Χάλασες τήν ντουλάπα, επειδή είταν χαλασμένο τó κλειδί της!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Έγώ πήρα άπό μέσα τή ρόμπα μου και σ' αν θέλεις, μπορείς να συγυρίσεις. Πόσο άκόμα θα στριφογυρίζω μέσα σ' αυτόν τόν σταβλο;

ΝΥΦΗ: (σηκώνεται κι άρχίζει τó συγύρισμα.)

ΓΑΜΠΡΟΣ: (στή ντουλάπα, φορά τή ζακέττα του και μετρά λεφτά.) Δέ μ'ας στοίχισε και λίγο! Τό κρασί άπ' τó κελάρι δέν είταν άπαραίτητο!

ΝΥΦΗ: Τό τραπέζι στράβωσε, τούμειναν δύο πόδια μόνο.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Τό ζεστό κρασί! Τό φαγητό! Και τώρα, έχομε και μερεμέτια άπό πάνω!

ΝΥΦΗ: Τις καρέκλες, τή ντουλάπα, τή σαιζ-λόγγκι!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Τά συχαμερά αυτά γουρούνια.

ΝΥΦΗ: Και δικά σου τά έπιπλα!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Τό ίδιο σου τó σπιτικό!

ΝΥΦΗ: Ξέρει κανείς τι έχει!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Και τó φροντίζει καλύτερα!

ΝΥΦΗ: (κάθεται, με τά χέρια της κρύδει τó πρόσωπο.) Κι αυτή ή ντροπή!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Με τó νυφικό κάθεται να συγυρίσεις; Τώρα, θα χαλάσει κι αυτό. Να κι ένας λεκές άπό κρασί!

ΝΥΦΗ: Πόσο κακομοίρης φαίνεσαι μέσα στο σουρτουκο σου. Τό πρόσωπό σου άλλαξε, δχι όμως πρós τó καλύτερο!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Πόσο γέρασες και σ'! Όταν μουσοκλαίς, φαίνεται!

ΝΥΦΗ: Τώρα πιά δλα έγιναν άνόσια!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Είναι ή πρώτη νύχτα τού γάμου μας!

(Παύση, άργότερα δ Γαμπρός πάει στο τραπέζι.)

ΓΑΜΠΡΟΣ: Τό κρασί τó ήπιαν ως τόν πάτο! Και τó τραπεζομάντηλο ρούφηξε περισσότερο άπ' δτι έγώ. Οι μπουκάλες άδειανές, αλλά κάτι υπολείμματα άφισαν μέσα στα ποτήρια! Και τώρα περίσωλλογή!

ΝΥΦΗ: Τι κάνεις εκεί;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Πίνω τ' άπομεινάρια άπ' τά ποτήρια! Έδω! ένα γεμάτο ποτήρι!

ΝΥΦΗ: Για τίποτα δέν έχω κέφι.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Όπως και νάχουν τά πράματα, έχομε τήν πρώτη νύχτα τού γάμου!

ΝΥΦΗ: (πέρνει τó ποτήρι, τó βλέμμα της άλλοθ, πίνει.)

ΓΑΜΠΡΟΣ: Κι ἄς μὴν μπορῶ νὰ πῶ πῶς πίνω στὴν παρθενιά σου, ἐφόσον εἶσαι ἔγγυος...

ΝΥΦΗ: Τὸ πιὸ αἰσχρὸ, ποῦ εἰπώθηκε σήμερα! Ξεπέ-
ρασεσ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ σου. Καὶ ποιὸς φταίει γιὰ τὸ ποῦ
εἶμαι ἔγγυος; Σὰν τράγος ἔπεσεσ ἀπάνω μου!

ΓΑΜΠΡΟΣ: (ἀσυγκίνητος) Κι ὁμως, ἡ νύχτα εἶναι
δική μας σήμερα, μὲ τὴν εὐλογία τῆς οἰκογένειας καὶ κάτω
ἀπὸ δικὰ μας κεραμίδια...

ΝΥΦΗ: (γελᾷ πικρά)

ΓΑΜΠΡΟΣ: ...θὰ τεκνοποιήσουμε! Οὕτως εἰπεῖν, μία
ιερά ἀποστολή.

ΝΥΦΗ: Ξέρεις νὰ μιλάς!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Πίνω λοιπὸν στὴν ὑγεία σου, ἀγαπητὴ
γυναίκα, καὶ εὐχομαι νὰ μᾶς ἔρθουν ἔλα βολικά!

(Πίνουν)

ΝΥΦΗ: Αὐτὰ ποῦ εἶπες, δὲν εἶταν ἔλα σωστά. Τὸ μόνο
σωστὸ εἶναι, ὅτι σήμερα εἶχαμε γιορτὴ, καὶ δὲν πῆγαν ἔλα
καλὰ ὅπως ἔπρεπε!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Μποροῦσε νὰ ἴταν καὶ χειρότερα.

ΝΥΦΗ: Μὲ τὸ φίλο σου!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Καὶ μὲ τοὺς συγγενεῖς σου!

ΝΥΦΗ: Πρέπει πάντα νὰ μαλώνουμε;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Ὁχι! Εἶναι ἡ πρώτη μέρα τοῦ γάμου
μας.

(Πίνουν συνέχεια)

ΝΥΦΗ: Πρῶτη νύχτα γάμου! (πνίγεται στὰ γέλια καὶ
ξεσπᾷ.) Τί κωμικό! Ὁραία πρῶτη νύχτα γάμου!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Ὅ,τι καὶ νὰ πεις, εἶναι. Γιατί ὄχι! Γειά.

ΝΥΦΗ: Τὸ τραγοῦδι εἶταν γεμᾶτο ἀπὸ κακοήθειες!
(κάνει γκριμάτσα πικρόγελου) «καὶ τὴν κούτουπώνει...»
Ἄλλὰ ἔτσι εἶστε σεις! «Στῆς σκάλας μιὰ γωνιά!»

ΓΑΜΠΡΟΣ: (πετιέται πάνω) Κι οἱ ἱστορίες τοῦ Πα-
τέρα!

ΝΥΦΗ: Κι ἡ ἀδελφή μου στὰ στενὰ τοῦ διαδρόμου!
Νὰ πλαντάξεις στὰ γέλια.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Καὶ ἡ Ἀλαφριά ποῦ γλίστρησε σχεδὸν
ὡς τὸ πάτωμα!

ΝΥΦΗ: Πῶς εἶχανε τὰ μάτια τους γουρλώσει, ποῦ δὲν
ἄνοιγε ἡ ντουλάπα!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Κι ἔτσι, δὲν μπόρεσαν νὰ δοῦν τί ἔκρυβε
μέσα!

ΝΥΦΗ: Τί καλὰ ἔκαναν κι ἔφυγαν!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Μονάχα τὴ φασαρία τους καὶ τὴ βρωμιὰ
τους!

ΝΥΦΗ: Δύο, δὲν εἶναι ἀρκετοί;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Τώρα πιά μείναμε μόνοι!

ΝΥΦΗ: Ἡ ρόμπα αὐτὴ δὲ σοῦ πάει!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Οὔτε καὶ σένα τὸ φουστάνι! (τὸ σκίζει
ἀπὸ μπρὸς, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.)

ΝΥΦΗ: Τώρα πάει κι αὐτό! Τὸ χάλασε!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Πολὺ ποῦ μὲ νοιάζει! (τὴ φιλάει)

ΝΥΦΗ: Εἶσαι ἀκατέργαστος!

ΓΑΜΠΡΟΣ: Εἶσαι χαριτωμένη! Τὸ λευκό σου στῆθος!

ΝΥΦΗ: Ἄ μὴ! μὲ πονᾷς! Ἀγαπημένε μου!

ΓΑΜΠΡΟΣ: (τὴν παρασύρει ὡς τὴν πόρτα, πάει νὰ
τὴν ἀνοίξει, τὸ χεροῦλι ὁμως τοῦ μένει στὸ χέρι.) Αὐτὸ εἶ-
ναι χεροῦλι. Χά, χά, χά, χά. Κι αὐτὸ ἀκόμα; (Τὸ πετᾷ πά-
νω στὸ φαναράκι, τὸ φαναράκι σβύνει καὶ πέφτει χάμω.)
Ἔλα!

ΝΥΦΗ: Καὶ τὸ κρεβάτι! Χά, χά, χά.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Τί ἔγινε μὲ τὸ κρεβάτι;

ΝΥΦΗ: Ἔσπασε! Ἔγινε ἕνας σωρὸς ἀπὸ σανίδες.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Δὲ μᾶς πειράζει! (Τὴν τραβάει ἔξω. Γι-
νεται σκοτάδι. Ἀκούγεται ὁ θρόντος ποῦ κάνουν τὰ συντρί-
μια τοῦ κρεβατιοῦ.)